

Onwillige bejaarden stelen de show

Compagnie Marius heeft het gelukkige idee gehad 'De Sunshine Boys' te gaan spelen

Mark Cloostermans, De Standaard, 3 april 2006

We gaan het zo doen: eerst krijgt u mijn "theorie van de dag", daarna een loftuiting over een stuk dat u móét gaan zien. Oké?

Een mogelijke reden waarom het hedendaagse theater geen erg breed publiek aanspreekt, is dat bijna elke voorstelling op zich staat. Je maakt kennis met personages die anderhalf uur later alweer spoorloos verdwijnen. Je kunt geen band met ze opbouwen, zoals met de figuren die rondlopen in tv-feuilletons of sitcoms als Friends, Frasier of Will & Grace. De Grieken varieerden op hun eigen arsenaal aan mythische figuren, Shakespeare trok bekende historische figuren als personages aan boord, maar in de stukken die vandaag geschreven worden, lopen alleen volslagen onbekenden rond.

Waarom is de belangstelling voor een toneelstuk over Martens zo groot, denkt u? Waarom kun je meerdere keren een Othello bijwonen? Omdat je die mensen die je vorige keer raakten, wil terugzien, tiens. Met het theaterfeuilleton Poes poes werd enkele jaren geleden een poging gedaan om het „vriendschaps-aspect" van de sitcom in het theater binnen te sluiten.

Tot zover de theorie. Neil Simons toneelstuk The Sunshine Boys kent u misschien in de filmversie uit 1975 met Walter Matthau of uit de remake met Woody Allen uit 1997. Of u het nu kent of niet, Compagnie Marius speelt het stuk momenteel in haar repetitieruimte in Hoboken.

Hoera, want De Sunshine Boys is een degelijke, oerklassieke komedie, over een komisch duo dat jaren na zijn split weer samengebracht wordt voor een televisieshow. Tijdens de repetities voor z'n grootste hit, de dokters-sketch, vliegen de vonken in het rond.

Simon baseerde zich voor zijn komische duo op Joe Smith en Charles Dale, die in de jaren twintig en dertig groot waren als revuekomieken. Alleen konden Smith en Dale het uitstekend met elkaar vinden, terwijl Willy Clark en Al Lewis, de Sunshine Boys in het stuk, elkaar nooit hebben gemogen. Meer dan een decennium nadat hij Al voor het laatst zag, vindt Willy zich nog altijd op over diens vochtige manier van praten en andere kleinigheden. Hij doet alles om de repetities in het honderd te doen lopen, met een hartaanval als gevolg. Een geluk bij het ongeluk, want nu kan hij zich helemaal wentelen in zijn slachtofferrol. Een uitstekende Kris Van Trier pest iedereen het bloed onder de nagels vandaan.

De Sunshine Boys is ook maar een eenmalige ontmoeting, maar Simons stuk ontleent wel veel kenmerken aan de sitcom. De personages mogen ongegeneerd kinderachtig zijn, egoïstisch en lastig als hen dat uitkomt. Er worden morele dilemma's en persoonlijke gevoeligheden aangeraakt én opgelost in een vingerknip. En niet te vergeten: het happy end is een belofte die altijd wordt ingelost. Voor sommigen zal De Sunshine Boys net iets te formulematig zijn, maar volgens mij is dit sublieme sitcom-humor, zonder reclamepauzes.